

„Oda ‘’

de Mihai Eminescu

Prin aceasta poezie Eminescu da masura perfectiunii clasice discursul liric conturand Weltanschauung-ul filozofic asupra iubirii in substanta clasica dar nerealizata prin elemente romantic. Oda este o specie literara a genului liric in care subiectele sunt exprimate in sentimente de admiratie pt faptele unor eroi, pt o persoana fata de patrie. Ca specie de sine statatoare, oda s-a dezvoltat din cantece si jocuri ritual inchinate zeilor din lumea antica.

TIPURI DE ODA:

- EROICA
- RELIGIOASA
- FOLOZOFICA
- PERSONALA

Expresia unui elan admirativ fata de o personalitate sau eveniment. Oda are in general un caracter solemn, elevat. Initial s-a numit Oda pt Napoleon, sub titlul “In mediul antic” si poate fi explicat prin aceea ca este construita din strofe clasice sofice (de la Poeta Sofa-intemeietorea acestui tip de strofa care a trait in sec VI, apartinand antichitatii Greco-latine.) Este formata din 3 endecasilabe si un pentamtru. Dincolo de toate aceste mentiuni, Oda lui Eminescu este un superb cantec de dragoste, sublimat intr-un cantec de moarte. Poetul reuseste sa demonstreze geniul odei, masurand intregul suflet poetic.

Verbul la imperfect “nu credeam” sugereaza dorinta de permanenta, de continuitate a starii de armonie dintre erou si Cosmos. Eul poetic traieste ideea imobilitatii timpului si a inexistentei mortii-acesta este verbul din care se propaga si in jurul careia se organizeaza semantic intregul discurs liric. Al II-lea verb imobilizeaza imaginea fixata statuar si heratic ca intr-o efigie – cea stare de asezare vesnica a lucrurilor, aceasi armonie dintre eul liric si univers. **ALITERATIA** consoanei “R” si **ASONANTA** lui “I” “A”-sustin muzicalitatea si ofera fixitate imaginii. Ultimul vers al primei strofe viseaza o stare de echilibru fericit dobandit printr-o atitudine contemplativa a universului si o incredere deosebita in putinta de a accede la absolut.

LIRISMUL este subiectiv dat de marcile lexico-gramaticale ale eului liric. Ochii sunt un simbol de descluseri catre univers al cunoasterii. Adv –visatorii- este un epitet ce sugereaza capacitatea de contemplatie, disponibilitatea deosebita a eroului de a accede la absolut. Strofa I contureaza un superb autiportret, un portret al artistului in tinerețe, cum ar fi spus James Joyces. Primul vers cuprinde 3 verbe “nu credeam”, “sa-nvart” si “a muri”. Primul la imperfect arata uimirea poetului care considera ca viata este vesnica si va trai intr-o perpetua armonie cu universul. Al-II-lea verb reveleaza faptul ca moartea ca toate celelalte lucruri se invata si “a muri” – nume generic exprima faptul ca omul moare de fiecare data cate putin pt fiecare dezamagire, esec, neimplinire si o data definitiv. Geniul se simte nemuritor, adapostit de moartea ideilor sale.

STROFA a-II-a

Starea de echilibru se dizolva prin aparitia unei instante, iubirea exprimata prin pronume de persoana a-II-a –tu- si reluata in celelalte versuri. Verbul “a rasari” la perfectul simplu marcheaza o aparitie brusca a iubirii. Versul – **SUFERINTA TU, DUREROS DE DULCE...**- concentreaza o definitie poetica a iubirii creatoare si de fericire si de dezamagire, idee ocurenta (repetata) si la Arghezi si la N. Stanescu (Blestemat si semizeu).

Teoretizata de Lucian Blaga in problema dorului si numita de Constantin Noica “**PLACERE DE DURERE SI CAUTARE DE NEGASIRE**” Punctele de suspensie marcheaza momentul de

meditație, de certitudine al acestui adevăr definitive castigat prin experiențe dureroase. Ampitutea acestui sentiment consumă intens și irevocabil ființa poetului, constientizându-l prin suferința destinului implacabil de muritor.

Primele două stofe conțin o concisă anamneză privind starea anterioară a momentului culminant ce va fi prefigurat în următoarele 2 strofe.

În strofa a-III-a patria conturează sfârșirea geamătului dureros al eroului convestitia erotică atingând apogeul. Sunt folosite lexeme din câmpul semantic al durerii – mă topesc, mistuit, flacări. Interogația retorică marchează gândul învierii al refacerii miticei pasări ca un fulger curat, ca o aspirație de ieșire din focul malefic prin refacerea naturii superioare de stralucire cerească (cerească) care se rasfrange din steaua singurătății din ochii eroului.

STROFA a-III-a

Aflată la limita epuizării, datorită combustiei interioare, violente și declarând imposibilitatea sa de stingere a focului malefic ce-i mistuie sufletul poetului. Primele două versuri ale strofe sunt o hiperpolizare realizată pe baza a două comparații mitologice cu valoare augmentativă care evidențiază maleficitatea focului care-l consumă continuând prin apelul la hipotext (legenda lui Nessus și Hercule) și o aluzie la factorul feminin-provocator astfel de suferințe inflacurate. Suferința individuală este hiperbolizată și proiectată astfel în univers prin asociațiile mitologice. Lexemele aparținând unui câmp semantic care induc ideea unui foc interior, mistuitor, în dezacord cu focul stellar, rece din prima strofa. Epitetul antepus, jalnic sugerează dramatismul stării în care se zbate eroul.

- LEGENDA LUI NESSUS -

Ultima strofa-poetul dorește să-și recapete liniștea anterioară, starea de seninătate sufletească dobândită prin detașare lucidă, stare teoretizată de filozofia lui Epicur, idee ocurentă (repetată). Discursul liric sintetizează și sublimizează filozofic mari probleme existențiale:

- cunoașterea

- iubirea

- moartea

- relația individ-timp

, ciclul vieții fiind incomplet în absența iubirii ca poarta unică spre cunoaștere și autocunoaștere. Se observă renunțarea la abundența figurilor de stil, plasticitatea și expresivitatea limbajului, realizându-se prin valorificarea metaforică naturală a limbii la toate nivelele. Dispariția suferinței este posibilă prin dispariția ochilor (ochii care cauzează suferința)